

pligtelse, skulde være undergivne Strafanvar efter Straffelovens § 262, altsaa det Straf- ansvar, som er bestemt for Fallenter, der findes skyldige i Ledsindighed eller Udfærd eller lignende Udfærd. Denne Straffebestemmelse er bleven udslettet i det andet Thing, idet man der har forment, at det kunde være nok, at saadanne Personer bleve udelukkede fra Udgangen til Alfordbeneficiet. Udvalget for sin Del har ikke fundet Anledning til at rejse nogen Modstand imod Lovforslaget af den Grund. Det vil erindres, at det ikke var Udvalget, der i sin Tid foreslog en saadan Straffebestemmelse, men at den kom ind her paa Foranledning af ærede Medlemmer ved Sagens 2den Behandling, og at der allerede den Gang fra enkelte Sider blev gjort Indvending derimod. Det er vistnok et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om en saadan Straffebestemmelse bør findes i Lovforslaget. Der kan paa den ene Side anføres vægtige Grunde derfor, idet en saadan Straf nemlig maa betragtes netop som et af de virksomste Midler til at modvirke en Ledsindig og usforsvarlig Fremgangsmaade fra Debitorernes Side; men paa den anden Side er der blevet fremhævet derimod, at det er et altfor drakonisk Middel, et Middel, der er saa strengt, at man vanskeligt vil kunne gennemføre dets Anvendelse, og derfor er der fra flere Sider fundet Betænk- lighed ved at beholde det. Hvad der for Ud- valget taler for heller ikke her at rejse nogen Modstand, er den Omstændighed, at dette Punkt vistnok nærmere hører hen til Straffe- lovgivningen, og at det maasse er muligt alle- rede ved den bestaaende Straffelovs Hjælp at ramme de Tilfælde af denne Natur, der over- hovedet bør rammes. — Der er dernæst fore- gaaet en Forandring i § 50. Denne Para- graf foreskrev nemlig, saaledes som Lovforslaget forlod Landsthinget, ganske i Almindelighed, at, naar Konkursen var begyndt, skulde det ikke staa den eller dem, der have begjert Konkurs- behandling, aabent at lade den bortfalde; det stod som ganske almindelig og undtagelsesfri Regel. Dertil er der nu i Folkethinget tilføjet et Tillæg, der gaar ud paa, at „Stifteretten, naar Konkursen alene er fremkaldt ved Skyld- nerens egen Begjering, og han, forinden Ind-

kaldelse af Kreditorerne efter § 84 har fundet Sted, gjør det antageligt, at han er i Stand til at fyldestgjøre sine Kreditorer, er berettiget til at hævde den tidligere afgivne Kjendelse om Voets Overtagelse til Konkursbehandling, for- saavidt de mødte Kreditorer ikke modsætte sig dette“ samt at, „naar Konkursbehandling saa- ledes bortfalder, bør dette, forsaavidt offentlig Bekjendtgjørelse har fundet Sted om Konkurs- sens Begyndelse (§ 52), uden Ophold bekjendtgjøres paa lige Maade“. Dette Tillæg har Udvalget ikke Noget at erindre imod. Ud- gangen til at faae Voet ertraderet er, saaledes som Bestemmelsen er affattet, knyttet til saa- danne Begrænsninger, at der neppe kan op- staa Misbrug i den Retning. Navnlig maa der i saa Henseende lægges Vægt paa, at det for Stifteretten skal gjøres antageligt, at Voet er tilstrækkeligt til Kreditorernes Fyldestgjørelse. Derimod lægger man mindre Vægt paa den anden Betingelse, at de mødte Kreditorer ikke modsætte sig det; thi denne sidste Betingelse, har Erfaringen vist, indeholder ikke nogen virkelig Garanti. — Dernæst er der i § 52 foretaget en Forandring, som oftere kommer igjen i Lovforslaget, idet nemlig den Be- stemmelse, der fandtes i Lovforslaget om, i hvilke Blade offentlige Bekjendtgjørelser, som Konkursen gjør nødvendig, skulle ske, er bleven ombyttet med, at Indrykkelsen skal ske „i de for Stiftebekjendtgjørelser i Al- mindelighed bestemte Aviser.“ Denne For- andring er foretagen væsentlig af Hensyn til, at der jo er et Lovforslag til Forhandling i Rigsdagen, som nærmere skulde afgjøre, i hvilke Aviser de retslige Bekjendtgjørelser skulle indrykkes, og derfor har man i Stedet for i Loven at nævne, i hvilke bestemte Blade Ind- rykkelsen skal ske, ment, at det var bedre at have et saadant almindeligt Udtryk, at den eventuelle nye Lov kan komme til Anvendelse i disse Tilfælde. Dette er der fra Udvalgets Side heller ikke Noget at erindre imod, og jeg skal blot bemærke, at, selv om den nye Lov ikke skulde komme ud som Udbytte af nær- værende Session, vil dette dog ikke gjøre No- get, idet saa Udtrykket maa forstaaes i Over- ensstemmelse med den gjældende Lovgivnings Bestemmelser; Resultatet vil i saa Fald blive,